

Regatul inocenților

- cartea a treia -

THEO ANGHEL

capitole 1

Niciodată nu mi-aș fi imaginat că dorindu-ți să simulezi un leșin chiar ajungeai să pici din picioare și să-ți pierzi cunoștința de-a binelea. Am apucat doar să-mi duc palma spre frunte și să oftez o dată. Intonația teatrală mi-a înțepenit în gât, și din ea a mai rămas doar un horcăit îngrozitor, pe care, cu ultima fărâcă de rațiune, l-am auzit pierzându-se în hăul ce mă înghițise ca o uriașă jivină hămesită.

Probabil că teama de a-i vedea pe Raeran și Chandan înfruntându-se cu atâta încrâncenare sfredelise mult mai adânc decât simțisem pe moment. Dacă la asta mai adăugam și faptul că tocmai îl văzusem pe Aro Nadas distrându-se cu prietenii, bucurându-se de viață, continuând-o de la momentul în care o necinstise pe Satya ca și când nimic ieșit din comun nu s-ar fi întâmplat, urlându-și sfidător victoria asupra Torililor, aveam rețeta perfectă a dezastrului.

Chandan era îndreptățit să creadă că înnebunisem. Eram o Toril. Și Torilii nu se puneau de-a curmezișul când moartea țintea spre un Nadas. Apucau șansa strâns în pumni, ba chiar dădeau o mână de ajutor, dacă era cazul.

Când mi-am revenit, eram încă în cortul unde mă strecurasem după Raeran. Ochii elfului și ai fratelui meu stăteau suspendați deasupra mea ca două perechi de stele tremurătoare, gata să se desprindă din cer. Amândoi îmi rosteau numele și așteptau cu inimile în gât să mă vadă

revenind la viață.

— Nayan! a strigat Raeran, cuprinzându-mi fața între

palmele sale.

Fratele meu s-a încruntat și i-a urmărit gestul cu evidentă nemulțumire. Amintindu-și probabil de faptul că Raeran își proclamase dreptul de „proprietate” asupra mea, a strâns din dinți și nu și-a manifestat dezaprobarea, deși puteam jura că imaginea surioarei lui dezmiertată de un bărbat îl tulbura. S-a dat deoparte cu un licăr ciudat în ochi, urmărind gesturile grijulii ale lui Raeran cu aerul unui supraveghetor rigid, aproape sperând să-l vadă făcând ceva nepotrivit, care să-l îndreptățească să-i dea brânci de lângă mine.

— Chandan, am întins mâna spre el, privindu-l rugător.

Mă sfâșia tristețea din ochii lui aurii. Voiam să văd în ei scânteia înțelegerii față de gestul pe care îl făcusem. Îi căutam aprobarea, așa cum făcusem toată viața mea de copilă și adolescentă. Asta era un lucru care nu avea să se schimbe vreodată. Nu era subordonarea surorii mai mici față de autoritatea fratelui mai mare, era iubire și încredere mai presus de orice.

După ce m-a văzut recăpătându-mi firea, Raeran s-a îndepărtat un pas, respectând fragilitatea emoției din inima lui Chandan, înțelegând că, pentru el, era prea mult dintr-odată. I-am mulțumit din priviri pentru eleganță și delicatețe.

Chandan, ager, a prins subtilitatea momentului, dar, cum nu era dispus să renunțe cu una cu două la avantajul oferit de îndreptățita-i amărăciune frățească, nu și-a trădat satisfacția. Doar că eu îl știam prea bine și recunoșteam semnele capitulării. Avea o cută minusculă între cele două mari dintre sprâncene, care, atunci când se relaxa, dispărea cu totul.

— Înțeleg că, dacă nu ți-ai pierdut mințile definitiv, reluă

când îmi zări privirea confuză, e o noimă în gestul tău de mai devreme. Să aud.

În mod deliberat, evita să-l includă și pe Raeran în cercul marii dezvăluiri; ochii lui erau ațintiți doar asupra mea, și nici măcar ca din întâmplare nu-l cuprindeau și pe elf în lumina lor curioasă.

— După cum ai aflat, căsătoria mea cu Raeran a avut un rost.

— Unul inițial, bombăni cu o sprânceană ridicată. Înțeleg că el s-a schimbat între timp.

— Nu s-a schimbat.

— Ah, nu! A devenit picant! mă întrerupse din nou, arzându-mi auzul cu batjocura din ton.

Am strâns din buze, iritată.

— Una dintre clauzele din tratatul de pace dintre oameni și elfi se referă la faptul că se bucură de grațiere doar membrii acelei familii cărora nu le-au fost aduse acuzații de omor pe teritoriul Erfenorului, am vorbit apăsător, nelăsându-l să mă întrerupă iar cu vreun comentariu acid.

Chandan a amuțit brusc, privindu-mă cu neîncredere. Anihilarea Nadașilor devenise țelul său suprem de la o vreme încoace, viermele care îi rodea din inimă și îi făcea carnea scrum. Durerea mușcăturii devenise însă singurul ghes ce îl îndemna să vadă un rost în fiecare nouă zi trăită ca un dezertor din propria viață. Îi amintea că avea încă pentru ce aștepta zorile, avea încă pentru ce mulțumi Mamei tuturor zeilor. Dorința de răzbunare luase locul tuturor celor pierdute, și atâta își schimonosise chipul, încât Chandan nu-i mai vedea hăurile negre ce țineau loc de ochi și nici văgăuna ce înghițea toată lumina din sufletele victimelor sale.

— Explică, te rog, murmură abia auzit.

— Elfii sunt însoțiți de un înțelept de-al lor, un cărturar care îți poate da oricâte detalii dorești. Esența e următoarea:

dacă tu îl ucideai pe Aro, tot ce am făcut noi până acum ar fi fost în...

M-am oprit dintr-odată. Despre ce naiba vorbeam? Actul de căsătorie dispăruse. Urmele lui Bruno se topiseră ca fuioarele de fum în noapte. Lena, marmosetul, nu părea să fie nimic mai mult decât un animal jucăuș, mereu în căutare de ceva numai bun de ronțăit. Dacă la început ne făcuserăm vreo iluzie că țiganul avea s-o caute sau că ea îi putea lua urma, o pierduserăm definitiv. Ce festă jucase circarul minților noastre și ce vrajă ne înconjurase multă vreme după ce el părăsise trupa lui Zache era imposibil de spus. Cea căreia îi căzusem eu pradă își mistuise acum ultima unduire.

Înghetată, m-am sucit de trunchi și l-am privit pe Raeran.

— Pe Mama tuturor zeilor! am strecurat bâlbâit. Și tu, dar și eu am făcut o greșală cât noi de mare!

Ca și când timpul s-ar fi oprit în loc, iar eu aș fi devenit conștientă doar de prezența lui Chandan lângă mine, i-am auzit pulsul căpătând un ritm haotic și am văzut fiecare fir de păr ridicându-i-se pe ceafă și brațe. Nu înțelegea ce voiam să spun, dar probabil că expresia chipului meu era suficient de evocativă.

— Despre ce vorbești, Nayan? mi-a prins umerii între palmele lui, aproape zdrobindu-mi oasele în strângerea ca un spasm.

Eu însă nu-mi luam ochii de la Raeran. Revelația mea rece nu-l tulbura, semn că se gândise la ce-mi trecuse mie prin cap cu mult înainte.

— Îl vom găsi, spuse calm. Nu am niciun dubiu.

— Despre ce dracu` vorbești? ridică Chandan tonul. Dacă o să-mi spuneți acum că v-ați dat seama că trebuia să mă lăsați să-l omor pe Aro, pe Mama tuturor zeilor!, ar fi bine s-o luați la goană, fiindcă s-ar putea să iau gâtul vreunuia dintre voi doar ca să-mi potolesc turbarea.

Capul mi s-a rotit încet către fratele meu. Mi-am dat seama că pierderea actului de uniune nu era singura problemă în momentul ăsta. Atunci când scăpa din lesă, furia lui Chandan făcea ravagii. Nu exagera deloc când spunea că ar fi fost bine s-o luăm la goană. Smuci capul înapoi, ca un șarpe pregătindu-se de mușcătură. Miji pleoapele și adună buzele într-o grimasă.

Nu doar eu simțeam vibrația tensionată a momentului, căci Raeran s-a apropiat de noi, pregătit să mă apere dacă era nevoie, în vreme ce eu cotrobăiam cu înfrigurare după acele cuvinte magice pe care să le spun fratelui meu, și la care el să nu exulte violent.

— Nimic din ce s-a întâmplat după ce ai plecat de acasă n-a fost vina vreunuia dintre noi. Nimic, din acea clipă și până acum. E important să reții asta și să nu te enervezi.

Buzele lui Chandan se întredeschiseră, iar ochii i se rotunjiseră a mirare. Era curios ce anume pregăteam și avea nevoie de o astfel de introducere.

— Actul de căsătorie ne-a fost furat.

Imediat după ce am spus asta, dinții mi s-au încheștat îndărătul buzelor.

Pleoapele lui Chandan s-au ridicat atât de sus, încât am zărit conturul perfect al globilor săi oculari. Era limpede că încă nu reușise să deznoade toate ițele încurcăturii. Speram să n-o facă prea curând, ci să lase înțelegerea să-i pătrundă în cap încetul cu încetul, evitând astfel ca șocul să i se descarce în inimă deodată, cu forța nimicitoare a unui fulger.

A fost rândul meu să amuțesc când l-am văzut izbucnind în râs.

— Când un lucru e prea frumos să fie adevărat, al dracu' să fie el dacă e adevărat! reuși să îngaiame printre hohote.

Săltă în picioare și dădu o tură în cercul larg al cortului. Hazul i se pierdea cu fiecare pas ce răscolea nisipul roșu. M-am ridicat și eu și m-am dus lângă Raeran.

— Și cu toate că știți asta, m-ați oprit să-l omor pe Aro Nadas? stătu locului și se întoarse pe călcâie spre noi cu mâinile unite la spate.

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi distrus cea mai bună șansă pe care familia voastră o are în clipa de față, vorbi Raeran.

— Vorbeam cu tine? se încruntă Chandan.

— O să vorbești, replică elful, aparent imun la grosolănia fratelui meu. Actul de uniune a dispărut acum două nopți, dar circumstanțele din acel moment și întâmplările de după furt m-au încredințat că nu e vorba de o pungășie întâmplătoare. Cineva urmărește ceva.

— Ce?

— Încă nu îmi este limpede.

Îmi dădeam seama cum trebuia să i se pară lui Chandan atitudinea lui Raeran. Trebuia să fie ori nepăsare, opri naivitate copilărească. Eu știam că nu era nici una, nici alta, ci felul așezat în care elfii judecau lucrurile.

— Dacă l-ai fi ucis pe Aro, continuă Raeran, deși grimasa ce se adâncea pe chipul lui Chandan ar fi descurajat pe oricine și i-ar fi înghețat cuvintele pe limbă, n-ar mai fi fost cale de întors. Nadas s-ar fi văzut îndreptățit să meargă mult mai profund cu răzbunarea. Uți că tatăl tău este în mâinile lui. Vrei să-i semnezi sentința la moarte? Dar frații voștri despre care nu mai știți nimic? Dacă sunt în mâinile lui? Omorându-l pe fiul lui Nadas e ca și când tu însuși i-ai înfige fiecăruia câte un pumnal în inimă. Dacă omul ăsta este așa cum mi s-a povestit, ceva anume îl împiedică acum să-și desăvârșească opera distrugătoare. Orice imprudență din partea noastră poate destabiliza balanța și așa instabilă.

— Dacă înțeleg bine, se strâmbă Chandan, tu numești uciderea celui care mi-a siluit sora „imprudență”?

Raeran strânse pleoapele.

— Nu pretind că înțeleg pe de-a-ntregul ce e în sufletul tău, Chandan Toril, și nici nu vreau să ajung s-o fac vreodată,

căci asta ar însemna ca inima mea să sângereze cum sângerează a ta acum. Nu aş rezista. Nu am dreptul să-ți cer nimic, cu toate astea o s-o fac: încetează să mă mai privești ca pe un inamic. Nu sunt. Nici eu, nici vreun alt elf dintre cei care îți însoțesc frații în Erfenor. Știu că ai înțeles ce am vrut să spun. Nu mai irosi timpul amândurora cu orgolii fără sens. Cu actul de uniune sau fără, uciderea unuia dintre Nadași ar fi semnalul de începere a sfârșitului pentru Torili.

Chandan a expirat prelung aerul pe care îl ținuse captiv în plămâni tot timpul cât Raeran vorbea.

— Îți dau dreptate în două privințe, începu, vag resemnat. Unu: Nu ai cum să înțelegi ce este în inima mea. Ura m-a sălbăticit. Nu mai văd bine sau frumos pe nicăieri. Doi: Nu ai dreptul să-mi ceri nimic. Dacă actul ăla este într-adevăr pierdut, precauția cu privire la crimele săvârșite de un Toril sunt inutile. Ce voi face cu Nadas e alegerea mea. Tu și seminția ta nu aveți niciun cuvânt de spus aici. Atâta vreme cât te pui de-a curmezișul răzbunării mele, îmi ești inamic. Și te voi trata ca atare.

— Dacă el ți-e inamic, frate, am tremurat, atunci, și eu îți sunt. Și ai să constăți că Gita, Yanti și Aghor simt la fel ca mine.

— Atunci, soră, își înfipse Chandan ochii într-ai mei, sunt pregătit să vă privesc pe toți ca pe niște dușmani.

Suflul mi-a împietrit în piept. Nu mă așteptam la un asemenea răspuns. Chandan nu s-ar fi dezis de noi indiferent ce am fi zis sau am fi făcut. Și totuși, se lepăda de frăție.

— În cazul ăsta, lupta ta nu mai are onoare, îl combătu Raeran. Ar trebui să te gândești în primul rând la binele alor tăi, și abia după aia la răzbunare. Nu doar tu ai suferit. Am fost alături de frații tăi din noaptea în care gărzile au năvălit în cetate. Și de atunci i-am avut mereu sub ochi. Să crezi că doar ție îți sângerează inima e egoism. Vorbești numai despre uciderea lui Nadas, pe când pe ceilalți Torili

i-am auzit vorbind doar despre eliberarea tatălui și găsirea celorlalți frați.

— Și despre ce i-ai mai auzit vorbind, mă rog? După ce l-ar elibera pe tata și i-ar găsi pe ceilalți, dacă or mai fi în viață, i-ar trimite o invitație la cină lui Nadas? I-ar șterge bărbia cu șervet de mătase dacă i-ar cădea un pic de sos din lingură?

— Îmi iroiesc timpul cu tine, omule? dădu Raeran primul semn că își pierdea răbdarea.

— Cui îi pasă de tine și timpul tău, elfule? scrâșni Chandan. Eu sigur mi-l iroiesc ascultându-ți palavrele stupide.

Ne întoarse spatele și se îndreptă spre creștătura prin care intrasem eu după Raeran. Se opri după câțiva pași, încordat, cu urechile ciulite. Un vuiet nemaipomenit sălta de undeva, din depărtare, și creștea în intensitate, asemenea talazului stârnit de furtună. Se roti pe călcâie și văzu că elful era la fel de tensionat.

— Gărzile au intrat în Micha, gândi Raeran cu voce tare.

— De unde știi că sunt gărzile? se apropie Chandan un pas.

— Trebuie să-i avertizăm pe ceilalți, îmi cuprinse Raeran umerii și mă întoarse cu fața spre el, ignorându-mi fratele. Du-te spre han. Anunță-l pe Findor că suntem în pericol. El va ști ce-i de făcut.

— Dar tu? m-am simțit scuturată de fiorii groazei.

— Le voi distra atenția dinspre han. Pe noi ne caută, și cred că acolo vor cotrobăi prima oară. Se pare că nu doar Chandan l-a văzut pe Aro, ci și Aro pe Chandan.

— Ce dracu` tot zici acolo? se răsti fratele meu.

— Nayan! strigă Raeran când mă văzu cătând șovăitor spre Chandan. Ai înțeles ce ți-am spus?

Am aprobat din cap, străduindu-mă din răspuțeri să-mi opresc clănțanitul dinților. L-am urmărit cu privirea până a

dispărut în noapte, apoi m-am întors spre Chandan și l-am privit, neputincioasă.

— Oh, blesteme! bubui el, întinzând o palmă spre mine. Haide spre han! Dacă elful ăsta bate câmpii, al dracu' să fiu dacă nu-l arunc direct în brațele Mamei tuturor zeilor cu prima ocazie.

***

În zona ferită în care ne aflam noi, petrecăreții încă își vedeau de ale lor, luând țipetele din depărtare ca semne că unii dintre musafirii Orașului de lut băuseră prea mult și duseseră dezmățul la un nou nivel. Dar valul înainta implacabil, topind strigătele încântate în vuiete neliniștitoare.

Chandan mă trăgea după el prin mulțime, uitându-se când și când să vadă dacă mai rezistam sprintului nebunesc. Scărșnetul săbiilor încleștate se auzea tot mai clar pe măsură ce ne apropiam de han. Încă nu vedeam fațada clădirii și nici nu-mi dădeam seama cât mai aveam până ajungeam acolo. Fratele meu izbea cu mânerul sabiei pe câte un nefericit, care, prins în haosul ce se abătuse fără veste asupra orașului, nu mai știa încotro s-o apuce ca să scape, și călca de-a dreptul peste trupurile celor prea beți pentru a se mai da deoparte din drum.

— Ai grijă, Chandan! îi strigam, înfiorată să simt carnea moale a necunoscuților sub tălpile pantofilor mei.

Desigur că fratele meu nu m-a luat în seamă. Nu era vreme de ocolit și nici de pășit cu grijă. Niciodată nu-mi plăcuse ideea de „care pe care”, dar se părea că acum nu aveam încotro.

Zona în care se aflau hanurile clocotea cel mai tare. Iar noi exact în direcția aceea o apucaserăm. Mii de gânduri despre surorile și fratele meu mi se înghesuiau în minte.

Speram din tot sufletul să-i găsec unde îi lăsasem. Dacă...

Reflecțiile despre tot și toate mi-au dispărut deodată din minte când ne-am pomenit ochi în ochi cu două gărzi. Chandan a împietrit și el odată cu mine, dar, spre cinstea lui, s-a dezmeticit mai iute. Mi-a strâns palma până când am simțit durere, apoi m-a smucit în dreapta, unde, printre două corturi, se deschidea un pasaj îngust și întunecos.

— Astea nu par gărzi regale, ci acoliți de-ai lui Nadas care se dau gărzi, mârâi Chandan. Elful ăla avea dreptate. Aro m-a văzut și a împânzit zona cu slugoii lui taică-su.

Ca pentru a ne îndepărta orice strop de îndoială, glasul aspru al unuia dintre cei care ne vânau tună în noapte:

— L-am văzut! Aici! Veniți aici, lepădăturilor! Unde v-ați împrăștiat, fii de târfe? Dacă nu mi-l aduceți în dinți, vă iau beregățile!

Capătul pasajului dintre corturi se topea în întuneric, dar simțeam răcoarea și mirosul lutului roșu. Ne apropiam de stâncile care împrejmuiau orașul. Încotro aveam s-o apucăm după aia, numai Mama tuturor zeilor știa. Gândul că goneam în direcția opusă hanului, unde ar fi trebuit să-i avertizăm pe ai noștri de pericol, îmi învârtoșase stomacul de teamă. Numai de nu i-ar dibui asasinii lui Nadas!

— Nayan, se opri Chandan pe neașteptate, strecoară-te pe sub pânza cortului ăstuia. Nadas mă caută pe mine. Nu știe de voi. Așteaptă să dispar, apoi, cât de nevăzută poți, du-te în han, alături de ai noștri și elfii ăia.

Își strecură palma mare pe sub marginea pânzei și o ridică.

— Hai! Du-te!

— Tu ce vei face?

— Du-te odată! se răsti.

M-am trântit pe burtă și am trecut dincolo de pânză, în cortul cuprins de beznă. Am ascultat cu respirația oprită cum pașii fratelui meu s-au pierdut departe. Imediat după